

lings Tilendebringelse. Det er et meget tarveligt Udbytte, der er kommet ud af denne alvorlige Dverveielse, og man maa mere tage det som en Antydning af, at Ministeriet dog ogsaa er kommet til Erkendelse af, at man maa gaae noget frem i denne Retning, saaledes at det har forsøgt at gjøre et ganske lille bitte Skridt ved dette Lovforslag. Jeg troer ikke, at Thinget skal styde fra sig; thi vi ere jo vante til at noies med Smuler, men paa den anden Side er det dog muligt, at det under Behandlingen kan faae nogen Udvidelse, idet jeg haaber, at det ærede Thing ogsaa vil lade det Lovforslag, der staaer som Nr. 2 paa Dagsordenen, gaae over til det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat angaaende denne Sag. Man kan da der sammenholde Lovforslagene med hinanden og forhandle med den høitærede Indenrigsminister om, hvorvidt man kan optage Udskiligt af mit Forslag i den her foreliggende Lov. Dette er Alt, hvad jeg paa dette Standpunkt af Sagen finder mig foranlediget til at udtale.

Chr. Pedersen: Da en lignende Sag under forrige Samling var til sidste Behandling og forelaa til endelig Afslutning i dette Thing, havde jeg stillet et Endringsforslag om aldeles at ophæve § 11 i Forordning af 1792, men da der ikke var nogen Stemmning derfor, og da der ikke var Udset til, at det kunde lade sig gjøre, stemte jeg for Lovens Vedtagelse saaledes, som den udkom i sidste Sommer, idet jeg tillige dengang udtalte det Haab og det Dulle, at Regjeringen vilde tage Sagen under Dverveielse og see, om den ikke, naar vi kom sammen igjen, kunde beqvemme sig til at afflasse den nævnte Lovbestemmelse. Jeg nærer nemlig den Betragtning, som jeg troer er berettiget, at, om man end gjør Lovene saa fuldstændige, som man vil, findes der altid Veie, ad hvilke de kunne omgaaes og misbruges. Naar man vil forhindre dette, gjør man klogest i at ophæve Loven, forsaavidt man indseer, at den kan undværes, og jeg har den Mening, at en Forpagningslov kan undværes. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, som sandsynligvis bliver nedsat for at behandle denne Sag, om

det ikke er muligt nu at gjenoptage det Endringsforslag, som gif ud paa aldeles at afflasse Vortforpagtning.

Indenrigsministeren: Naar jeg ikke er fremkommen med noget Forslag om at ophæve Forordningen af 15de Juni 1792 § 11, er det, fordi jeg i mange Stykker maa ansee denne Forordning for at medføre en heldigere Brugsform for Brugeren end selve Fæstecontracter, og jeg har ikke kunnet see nogensomhelst fornuftig Grund til at kaste en for begge Parter forstandig Brugsform overende, naar man affærrer de Udgange til Misbrug, som den aabner. Saafremt man vil praavise mig, at jeg har glemst nogen af disse Udgange, skal jeg være villig til at tage Sagen under nærmere Dverveielse, men jeg synes ikke, der er nogen tilstrækkelig Grund til at forbyde den Slags Contracter, der i og for sig kunne være fuldt saa forstandige som Fæstecontracter. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), der er Indbringer af det følgende paa Dagsordenen opførte Lovforslag, har med en vis Ringeagt omtalt Regjeringens Befrævelser i dette Spørgsmaal. Udbyttet af Regjeringens Dverveielse er imidlertid accurat det samme som det, hvortil den ærede Rigsdagsmand er kommen, nemlig at der ikke er Noget at udrette ad den Veie, som han med saa stor Iver og Dygtighed forsøgte i forrige Samling, og at man derfor maa gaae ind paa en anden Veie, naar man vil virke til det samme Maal, som det ærede Medlem. At der ikke kunde staffles store Oplysninger tilstede, som ikke allerede havde, i den korte Tid, der er forløben siden sidste Rigsdagsamling, vil vistnok springe i Dinene paa Enhver, som overhovedet taget vil tænke fordomsfrit over denne Ting. Jeg vil dog sige, at der forløb ikke mange Dage, efter at Rigsdagen sidst var sluttet, inden der udgif et Circulære til samtlige Autoriteter i Landet, hvori der forlangtes temmelig detaljerede Oplysninger om Fæsteforholdet, men det er selvfølgelig, at disse Oplysninger endnu ikke foreligge i en saadan Form eller saaledes behandlede, at man deraf har kunnet drage